

NAGYTEMPLOMI

2013. augusztus 25.

ÚJKENYÉR

XIII.
ÉVFOLYAM
IV. SZÁM

HÍRLEVÉL

„Szeretlek, Uram, erősségem!” (Zsolt. 18:2)

„Az ÚR az én kőszálam, váram és megmentőm, Istenem, kősziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadító, fellegváram!” Zsolt 18,2-3 Az emberi közösségeknek mindig szükségük volt arra, hogy valamilyen emberen túli erősségre támaszkodjanak, valami olyan időtlen értékekre alapozzák mindennapjaikat, szervezzék életüket, ami nem múlik el egy emberöltő távlatában. A szükségszerű mindennapi küzdelmek a megélhetéért gyakran megmutatták hol is a helyünk a világmindenségben. A föld ugyan adja termő erejét, de biztosat még az aratás után sem mondhatunk. Az építményeink megvédenek minket a természet erejétől, de nem tapasztalhattunk meg még mindent, hogy ezt százszázalékosan biztosra vegyük. Vajon az élet, amit magunkban hordozunk, az anyaméh biztonságát elhagyva milyen reményekkel vághat neki a világnak?

Minden idők embere feltette magának ezt a kérdést, de nyitott füleket nem mindig hordozott, hogy meghalja teremtője válaszát. A legtöbbször mi magunk kreálunk olyan erősségeket, amiktől azt várjuk, hogy megóvjanak minket azoktól a bajoktól, amiken nincs hatalmunk. Számos ünnep van mögöttünk, és most is ünnepeünk. Az államalapításunk augusztus 20-ai ünnepe mellett az új kenyérért való hálaadás is a szívünkben van, a félév során már mgunkmögött hagytuk legnagyobb állami ünnepünket, a március 15-i szabadság-ünnepet, és legnagyobb egyházi ünnepünket: a húsvétot és a pünkösdet.

Ezek az ünnepek nagyon fontosak, hogy magunk elé vegyük az Isten igéjét. Hiszen azon

szerencsés emberek közé tartozunk akiknek nem kell emberi gondolatok által kreált erősségekre bízniuk magukat. Hitvalló őseink nyitott füllel tették fel a kérdéseket, s kaptak válaszokat azokra. Eből nyerték hitüket, aminek most mi vagyunk a letéteményesei.

De ettől sokkal több mindaz, ami ezáltal megjelenik egy gyülekezetben. Ez a sokkal több, mint gondolnánk. Mert ez hit! Nem csak az, hogy ezáltal a hit által válik Istentől megszentelté maga a nemzet is. Mert meg van írva: akik hisznek Őbenne el nem vesznek. S ha nem vesz el a nemzet, akkor nem vesz el az ország

sem. Ez nem pusztán azt jelenti, hogy minden aratás, minden kenyér az Úr kezében van és bizony vehetjük azt, hogy élhetünk, hanem azt is jelenti, hogy a mindenható Isten bennünket is megerősít. Erősségünk, kősziklánk, várunk lesz. Egyen egyenként és közösségekben is. Hinni Krisztusba azt is jelenti, hogy Jézus védelmébe kerül az életünk: „ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt.” Lehet egy emberi eszme népszerű, lehet évszázadokon, évezredekken keresztül hódító, de örök nem. Örök egyedül az Isten.

Helyezzük hát az ő kegyelmében életünk minden részét, bízunk abban, hogy azok az utak, miket rendelt nekünk lehetnek bár göröngyösek, lehetnek bár fájdalmasak, de ezeken mindig éltetni fog minket, és nem hagyja elmúlni lelkeinket, kezeink munkáját maradandóvá teszi (Zsolt 90,17)

Hánka Levente

A MEGSZEGETT KENYÉR

Meghal a búzaszem. Aranykalász
 Sarjad szívéből. Kaszasuhanás...
 Halál, melyet megint halál követ:
 a cséplőgép...kemény malomkövek...
 az erjedés... a tűz... a fájdalom...
 És most fehér kenyér az asztalon.

A szenvedések útján ím, felér
 a Koponyák hegyének asztalára
 és vár reánk a megszegett kenyér.
 Mi, akik epedünk és éhezünk,
 kinyújtjuk érte elaszott kezünk...
 égi erőt, új életet nyerünk
 és üdvösség az, amit érzünk.

Túrmezei Erzsébet

HISZEK A SZERETETBEN

Fehér szobánkban napsugarak járnak.
 Kék őszi ég, nincs rajt egy kósza felleg.
 Szívemben boldog, halk dallamok kelnek:
 Hiszek a szeretetben.

Valamit kérve kértem, várva vártam,
 s úgy tusakodtam a keserű „nem”-mel.
 Most bízom, s várok békén, türelemmel.
 Hiszek a szeretetben.

Tudom, hogy enyém. És tudom: a létem
 szétosztogatni édes kötelesség!
 Hogy mások is ujjongva hirdethessék:
 Hiszek a szeretetben.

Túrmezei Erzsébet

Tóth Sára: A szülői feladat: hogyan sáfárkodunk Isten egyik legnagyobb ajándékával, gyermekeinkkel?

Két kisiskolás korú gyermek édesanyjaként folyamatosan azt tapasztalom, és talán nem csak én, hanem sokan mások is, hogy mi, mai szülők büntudattal terhelve éljük meg szülőségünket. Ezért keresztényként a szülői feladatról írva leginkább arra kell vigyáznom, hogy ne terheljem amúgy is megterhelt szülőtársaimat további büntudattal.

Fontos mindemellett, hogy megkülönböztessük a valódi és a hamis büntudatot. Természetesen nincsen olyan szülő, aki ne vétkezne gyermeke ellen. Anyaságom egyik alap-tapasztalata, hogy bizony a gyermeknevelés minden lappangó gyengeséget, minden rejtett rosszat kihoz a lélekből: és ezt aztán sok esetben rázúdítom gyermekeimre.

TARTALOM	
A szülői feladat	2
Adjunk vagy ne adjunk	4
Mindennapi kenyér	5
Gyereksarok	6
Az imádkozás szolgálata	7
Találkozás a falnál	8
UTÓREZGÉS	11
Hirdetés	12

"Meglátogatom az apák bűnét a fiakon": sajnos a modern pszichológia megerősítette ezt a nehezen emészthető ószövetségi ígét - saját gyermekkori sérüléseimet, lelki torzulásaimat gyermekem akkor is meg fogja szenvedni, ha mindezt tudatosan felismerem magamban, és küzdök ellene. Azonban keresztény szülőként nyitva áll számomra a lehetőség, hogy tökéletlenségemet, gyermekeimmel szemben elkövetett bűneimet Isten elé vigyem, és rendszeresen imádkozzam azért, hogy gyógyítsa be az általam okozott sebeket. Csakúgy, mint a keresztény házasság és a keresztény család, a keresztény szülő-gyermek viszony is egyetlen döntő ponton különbözik a nem kereszténytől, egyetlen többletlehetősége van (mert egyébként ugyanúgy bocsánatra szoruló bűnös vagyok, mint nem keresztény szülőtársaim): ez pedig nem más, mint a megbocsátás lehetősége. Nem csak Isten bocsát meg nekem, valamint nem csak gyermekemet tanítom a bocsánatkérésre, hanem Krisztusban én is képes vagyok bocsánatot kérni gyermekemtől. Különösen gyógyító, ha egy apa teszi ezt.

Valójában itt ez az írás véget is érhetne. Említettem azonban a kérdés másik oldalát: a hamis bűntudatot. A pszichológiai ismeretek egyre növekvő mértékben vannak jelen a köztudatban, a közbeszédben, az átlagember fogalomkészletében. A gyermekkori sérülések kutatása és feldolgozása terén a pszichológia tudományos eredményei megkérdőjelezhetetlenek. Mivel ma már tudjuk, hogy rengeteg lelki torzulás, felnőttkori pszichés probléma a szülőkkel való kapcsolatra vezethető vissza, és mivel a köztudat szintjén nincs semmi, senki, aki feloldozzon ezen elviselhetetlen teher alól, tudat alatt gyakran ez a bűntudat vezérli cselekedeteinket.

Sok szülő folyamatosan bűntudatot érez a gyermekük személyiségébe való mindennemű "beavatkozásért", hovatovább magáért a nevelésért. Még növeli a hamis bűntudatérzést a hajszoltság és az időhiány (főleg nőknél, akiknek szakmájuk is van), ami miatt nem jut elég idő és figyelem a gyermekekre, illetve még rosszabb, amikor valójában az időhiányt ideologizáljuk meg azzal, hogy "a gyerekek meg kell hagyni a szabadságát". Némiképp sarkítva ennek az lesz a végeredménye, hogy gyermekeinkből infantilis zsarnokokat nevelünk (illetve "nem nevelünk"). Még többgyermekes keresztény családokban is előfordul, hogy a gyermekre nem bíznak koruknak megfelelő felelősséget. Nem segítenek az anyának, aki rabszolgaként ugrál körülöttük; csak követelni tudnak, kérni nem; ha esetleg méltóztatnak elvégezni valami házimunkát, egyes szülők irreálisan magas összegekkel megfizetik őket. Ha a gyermeknek konfliktusai támadnak az iskolai osztályban, a szülő átviszi egy másik iskolába, vagy legalábbis a pedagógusokat hibáztatja. Az egyházi gimnázium osztálytermében, ahol néha délután tanítok, térdig gázolunk a szemétben, mert a gyermekeknek otthon nem tanították meg, hogy ők egy közösség felelősségteljes tagjai, ahol nem csak az számít, hogy ő jól érezze magát és az ő egója (igazi lénye, amit a szülők nem mernek korlátozással sérteni) kiteljesedjen, hanem az is, hogy mások is jól érezzék magukat (márpedig ez óhatatlanul önkorlátozással jár).

Ez pedig nem jó sáfárság. A Szentírásban a gyermekkor metaforája ambivalens: egyrészt az evangéliumi gyermekség valami nagyon po-

zitív dolog: ilyené kell válni Jézus szerint annak, aki be akar menni a mennyek országába. Annak idején ez forradalmi újdonság volt, valamikor a 18. század vége felé, majd a romantika korában fedezték fel (és ebben az akkori keresztény ébredési mozgalom is szerepet játszott) a gyermekkor mint önálló értékkel bíró, pozitív állapotot; a régebbi korok túlságosan "felnőttek" voltak, a gyermekben csupán tökéletlen és fejletlen lényt láttak. Ma azonban óriási lendülettel átesett az egész nyugati kultúra a ló túlsó oldalára: sajnos nem csak arról van szó, hogy tiszteljük a gyermekeket (ez önmagában nagyszerű), hanem arról is, hogy rohamosan infantilizálódunk, társadalmi szinten. Utcán, téren, iskolában egyre általánosabb jelenség az óriásira fújódott egójú felnőtt csecsemő. Ma inkább Pál apostol (illetve a Zsidókhoz írt levél) elmarasztaló értelmű gyermekmetaforáját kellene megfontolnunk és a kiskorúságot odahagynunk (1Kor 3,1; Zsid 5,12-14).

Ezért ha a szülő bibliai szellemben kíván sáfárkodni gyermekével, akkor egyrészt vigyáznia kell, hogy ne rombolja szét benne azt a titokzatos valamit, az ő gyermekségét, ösbizalmát, vagy nem is tudom, mijét, ami kell a mennyek országához (Jézus ezt a gyermekek botránkoztatásának nevezi), másrészt azonban Isten eszközévé kell válnia abban, hogy segítsen gyermekének a fokozatos "érésben", "felnőtté válásban". Ehhez a legfontosabb dolog talán a megfelelő időben a megfelelő mennyiségű felelősségtudat felébresztése a gyermekben, és annak számon kérése. Más-hogy közelítve: nemcsak a munkahelyen, a családban is fontos megtanulni, divatos szóval, a "delegálást". Egy női bibliaórán hangzott el, hogy a keresztény anya az olyan, hogy amikor hullafáradtan, lábát felpolcolva fekszik, és tizenkét éves lánya vajaskenyeret kér, akkor a keresztény anya föltápáskodik, és teljesíti a kérést. Messzire vezetne kommentálni ezt a jelenséget, mindenesetre a mártíranya hamis képzelete és egyéb furcsa és torz beidegződések óriási zűrzavart eredményeznek ezen a téren. Gyermekeinket számos olyan dologban felnőttszámba vesszük, amelyben nem kellene (például este nem fekszenek le időben, ami meggyőződésem szerint a magatartászavarok egy részének az oka; nem megfelelő tévémű-

(Folytatás a(z) 4. oldalon)

sorokat néznek nem megfelelő időben stb.); más dolgokban, amikben növelhetnék felelősségüket, nem tesszük, egyrészt a rejtett büntudat miatt, másrészt meg azért, mert "delegálni" bizony fárasztó: sok időt és türelmet igényel.

Mit tehetne az egyház, miben segíthetné a felelősségteljes szülői sáfárkodást? Az ún. "gyermekközpontú" társadalom képmutatása sok mindenben megmutatkozik, például abban, ahogy ellehetetleníti az apák, a férfiak részvételét a családi életben. Ezt több szinten korrigálhatná az egyház, mind gyakorlatában, mind igehirdetésében; ennek ellenére ritkán hallani prédikációt arról, hogy a férfinak az is hivatása, hogy apa legyen. A férfiakat hallgatólagosan ugyanúgy kizárólag a munkával és a közélettel, a nőket ugyanúgy az otthonnal és a családdal asszociáljuk, mint a világi társadalomban. Nem csak a világi csúcsmenedzser pályán, a lelkeszi pályán sem előny a családszeretet, a nemet mondani tudás a ráhalmozott szolgálatok közepette,

és senki sem buzdítja a nős férfiakat a szószékről, hogy többet legyenek otthon, törődjenek a családjukkal. Pedig a sáfárkodás, amiről szó volt, éppúgy az apa, mint az anya feladata: mindkettőjüknek áldozatot kell hozni azért, hogy aktív módon jelen legyenek gyermekeik életében! A különbség annyi, hogy a társadalom az anyától elvárja ezt, az apától pedig nem! Az egyházban nem követni, hanem amennyire lehet, ellensúlyozni kellene ezt a tendenciát. Egyetlen katolikus közösségről tudok, ahol hat hónapnyi időszakot kineveztek "Az Apák Félévének", és ez idő alatt kiemelt figyelmet szentelt a gyülekezet mind az igehirdetésben, mind az egyéb programok terén az apai hivatásnak. Jó lenne, ha mind több közösség követné példájukat!

Forrás: <http://www.parokia.hu/kozosseg/cikk/181/>

Adjunk vagy ne adjunk?

Sok esetben találjuk magunkat szemben ezzel a kérdéssel: adjak vagy ne adjak? Nagyon nehéz pontosan megválaszolniunk keresztyén emberként, hogy mikor mire kötelez bennünket hitünk, mire van erőnk és mihez van kedvünk. Az adakozás fontos része a református ember életének, mégis néha rosszul érezzük magunkat, mikor egy-egy erőszakosabb adománygyűjtő szinte megköveteli az adományt: „Keresztény vagy, adjál már!”. Esetleg a tarifát is megszabja, hiszen neki gyereke van vagy messzire kell utaznia. Igazolást is hoz talán. Mi pedig nem igazán látjuk mi közünk esetenként mindehhez.

Ha szívből tudunk adományozni, és örömmel segítünk, akkor semmi baj nincsen, de bizony nem mindig tudunk jó lélekkel adakozni. Sokszor úgy érezzük, csak fejőstehenek vagyunk a napi cigaretta és alkohol adag begyűjtéséhez. Vagy úgy érezzük, fontosabb helyre kellene az a pénz. Talán pénz helyett

mást adnánk: kenyeret, tejet, tüzelőt.

Mindannyian érezzük, hogy kapacitásaink végesek: fel kell nevelnünk gyermekeinket, segítenünk kell párunkat, gyülekezetünket stb. Ha végtelen sok pénzünk, szabadidőnk és erőnk volna, akkor persze adhatnánk mindenkinek, de ez szerencsére semelyikünkre sem igaz. Nyugodtan kérdezhetjük, hogy miért szerencse ez: szerintem azért, mert így miénk a döntés felelőssége. Földi életünk a fejlődés és tanulás lehetősége, és mit tanulnánk meg a végtelen osztogatásból? Jézus sem adta meg minden földi embernek, amire éppen vágyott. Mi sem teljesítjük gyermekeink minden kívánságát, mert tudjuk, hogy a kárukra válna hosszútávon. Jézus mindig akkor segített, amikor valaki önerejéből már képtelen volt megoldani a problémáját: lebénult, elhalálozott stb. Soha sem mondta azt: te csak sörözz nyugodtan, majd én kapálok egész nap helyetted és felnevelem a gyerme-

keidet. Inkább azt mondta kamatoztassuk a talentumainkat. Ilyen adományuk az is, hogy képesek vagyunk munkát végezni (legyünk rá büszkék), képesek vagyunk uralkodni a vágyainkon és képesek vagyunk szeretni. Aki a rábízott képességeket elvesztegeti, az még azt a keveset is elveszítheti, amije volt. A mi Urunk nagyon szeret és tisztel bennünket. Szabadon dönthetünk, ihatunk sok alkoholt, elpazarolhatjuk az éveinket, csak döntéseink következményeit is viselnünk kell. Ez persze már sokkal nehezebb.

Mi nem látunk bele az emberek lelkébe, vagy nem úgy, mint a Megváltónk. Jézusnak elég volt, ha hozzáért egy ember (persze valószínűleg ennyi sem kellett volna), és már pontosan tudta kivel áll szemben, és mire van szüksége (ténylegesen) a másinak. Így biztos döntést tudott hozni. A gazdag ifjúnak talán őszinte kapcsolatokra lett volna szüksége a fejlődéshez, de ehhez meg kellett volna szabadulnia vagyonától. Mi nem rendelkezünk ilyen képességgel. Sok embert ismerünk, valakit jobban, valakit kevésbé. A legbiztosabban talán azokat tudjuk segíteni, akiket jól ismerünk, és ha szem előtt tartjuk, hogy a cél a jézusi jellem elérése, akkor hasznosan is támogathatjuk egymást. Ha jól akarunk segíteni, akkor nem elegendő a saját eszünkre támaszkodnunk,

mindig vizsgáljuk meg gondolatainkat a Szentírás tükrében is.

Bizony, már sok elmélkedésen túl vagyok, ebből is látszik, hogy a feltett kérdés nehéz, és egyszerű válasz nincsen. Mégis talán néhány következtetést megfogalmazhatunk:

- Ne egy másik ember döntse el, mire kell adnunk és mire nem. Csak akkor fejlődhetünk, ha magunk hozzuk meg ezt a döntést, vállalva azt is, hogy hibázunk.
- A megbocsátás, türelem, kedvesség legalább olyan fontosak, mint az anyagi jellegű segítség.
- Ha az adományozott nem érzi, hogy szívből és önzetlenül adunk, akkor nem biztos, hogy Jézus felé fordítjuk azt, akinek segítenénk.
- Az önzetlen adakozás valóban százszorosán megtérül a szívünkben, ezért fontos, hogy reálisan mérjük fel az erőforrásainkat.

Minden testvéremnek sok örömet és békességet kívánok Isten áldásával!

Oláh Róbert

Reményik Sándor: Mindennapi kenyér

Amit én álmodom
Nem fényűzés, nem fűszer, csemege,
Amit én álmodom:
Egy nép szájában betevő falat.
Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
Lelki kenyér az éhező szíveknek,
Asztaláldás mindenki asztalán.

Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
Nem cifraság a szűrön,
Nem sujtás a magyarkán,
Nem hívságos ünnepi lobogó,
Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
Nem pompázom, de szükséges vagyok.

Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
Ha tollat fogok: kenyeret szelek.
Kellek, tudom. Kellek nap-nap után,
Kellek, tudom. De nem vagyok hiú,
Lehet magára hiú a kenyér?
Csak boldog lehet, hogy megérte ezt.
Kellek: ezt megérteni egyszerű,
És – nincs tovább.

Az álmom néha kemény, keserű,
Kérges, barna, mint sokszor a kenyér,
De benne van az újrakezdés magja,
De benne van a harchoz új erő, –
De benne van az élet.

Kedves Gyerekek!

GYEREKSAROK

Összeállította:
Wollner Judit

Néhány napja – augusztus 20-án – nemzeti ünnep volt. Bizonyára ti is láttátok a tűzijátékot, hallottatok az államalapító I. István királyról és az új kenyérről.

A mai vasárnap ünnepi alkalmát is az új kenyér jelenti számunkra.

Kérdezhetitek: ünnepelnünk kell, hogy ismét kenyér – vagy ahogyan régen mondták: élet – kerül az asztalunkra?

Bizony, amikor kimondjuk, halljuk vagy leírjuk a „kenyér” szót, már nem sok minden mozdul meg gondolatunkban, szívünkben. Már nem jut eszünkbe a köszönet. Nem jut eszünkbe, hogy mennyien és mennyit dolgoztak azért, hogy a boltban annyiféle kenyér között válogathassunk.

És nem jut eszünkbe az sem, hogy Isten az, aki kirendelte bőségesen a mindennapi ételt: nemcsak a kenyeret.

A Bibliában azonban az Úr Jézus Krisztus minden időben emlékeztet erre.. A Máté evangéliuma 14. fejezetében olvassuk:

Amikor esteledett, odamentek hozzá tanítványai, és így szóltak hozzá: „Lakatlan ez a hely, és későre jár. Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek a falvakba, és vegyenek élelmet maguknak.” Jézus azonban ezt mondta nekik: „Nem kell elmenniük: Ti adjatok nekik enni!” Ők pedig így válaszoltak: „Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk.” Ő pedig ezt mondta: „Hozzátok ide nekem azokat!” Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a fűre, aztán vette az öt kenyeret és a két halat,

feltekintett az égre, megáldotta, megtörte a kenyeret és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. Miután valamennyien ettek és jólaktak, összeszedték a maradék darabokat, tízenkét telekosárral. Aki pedig evett,

mintegy ötezer férfi volt az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva.

Jézusnak mindig gondja volt az emberek kenyérére. Ebben a fejezetben is olvasható, hogy jól tartott kenyérrel egy többezres éhes sokaságot. És összeszedette velük a maradék darabokat, mert Jézus számára a kenyér szent volt. A kenyér Isten ajándéka, nélkülözhetetlen feltétele az életünknek.

Az imádkozás szolgálata

Beküldte: Éva néni

Vágyat kell érezni az imádkozásra! "Uram, taníts minket imádkozni!" *Lukács 11,1*. Jézus felkeltette ezt a vágyat az övéiben! Észreveték, fontos az Istennel való imádságos kapcsolat! Nem tud mindenki imádkozni, se imádkozni tanítani nem képes mindenki. Jézus tanította őket imádkozni, adott is egy mintaimádságot a Miatyánkot, de az csak egy minta, nem csak ezt kell állandóan imádkozni, vagy nem csak így kell, vagy lehet imádkozni, hanem ez alapján, ennek megfelelően, ehhez hasonlóan, vagyis először Istenért, majd magunkért és egymásért, és végül, mindig magasztalva, dicsőítve az Istent. Zakariás, Szűz Mária! Keressétek először Istennek Országát és az Ő igazságát, tanította az övéit Jézus, azután másképpen fogtok kérni, imádkozni. Vagyis ez a szemlélet, ez a fajta gondolkodás megváltoztatja őket. Nemcsak a mindennapi dolgokért fognak tudni imádkozni, hanem az azon felüliekért is. Mit együnk, mit igyunk, mibe ruházkodjunk, stb. A keresztyének, az Ő tanítványai a mindennapokon felül emelkedő emberek lesznek. Bűnbocsánat, misszió, szolgálat, gyógyítás, stb. is fontos lesz nekik.

Arra is tanította őket, hogy az ő imádságuk nem lehet sablonos, betanult, kötött, vagy hosszú, mint a pogányoké, *Máté 6,5*, hanem annak mindig frissnek, aktuálisnak, személyesnek kell lenni. Persze nem lehet hazug, farizeusi sem, őszintének kell lenni, helyes önismerettel kell rendelkezni annak, aki Isten elé áll. *Lukács 18,9-14*. Se magunkat, se Istent, se egymást nem lehet becsapni, félrevezetni, megejtetni kegyesnek tűnő szavainkkal! *Máté 7,21-22*. A 15. 24. zsoltár is ezt tárgyalja. Ki és hogyan állhat Isten elé? Hol állhat Isten elé? Ő azt tanította, nem csupán a templomban, de bárhol, ahol belső szobát talál, ahol titokban, elrejtve lehet közösségben az Istennel. *Máté 6,6*. Jézus sokszor félreeső helyen vagy dombtetőn, hegytetőn imádkozott legszívesebben.

Máté 14,23. Pedig Péter neheztel rá ezért, mert mindenki Őt keresi. *Márk 1,35-37*. S az embereket ugye, nem lehet megvárakoztatni.

Jézus azt akarta, hogy az Övéi az Ő nevében forduljanak Istenhez! Ez sokkal biztosabb meghallgatást jelent mindennél! Jézus neve kulcs, mely fordít a dolgokon, a záron! *János 14,13, 15,7, 16,23*. Még a gonosz szellem is azt mondja: Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kinek a nevében imádkoztok, távolítanátok el engem? *Ap. Cselekedetei 16,15*. Azoknak a szavára engednem kell!

De figyelmeztetett arra is, hogy az imádsághoz elengedhetetlen a Szentlélek. *Lukács 11,13*. Az imádkozás lelkét, lelkületét, technikáját is el kell kérni! Mert imádkozni sem lehet akárhogy, pl. nem ész nélkül, hanem tudatosan kell. Pál ki is mondja: Imádkozom értelemmel, de imádkozom Lélekkel is! *1. Korinthus 14,15*. Mózes az egész nép nevében kérte Istent: "Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!" *Zsoltárok 90,12*. Isten népének feltétlenül meg kell tanulni imádkozni! Istennel beszélni! Istennel helyesen beszélni! S meghallgattatott ez az imádság, mert sok nagy imádkozó lett közöttük! Ők is tanultak, s tanítottak imádkozni. Férfiak és nők egyaránt! Ábrahám, Mózes, Jób, Anna, Sámuel, Dávid, Salamon, Illés, Dániel, Ezékiás, Nehémiás, Jónás, Zakariás, Szűz Mária, Pál hihetetlen imádságokat mondtak. Küzdöttek Istennel, mint Jákób, ez a magunk megváltoztatása, Istenért, mint Sámson, ez az Isten megváltoztatása, sorsfordításért, mint Ábrahám, ez a mások megváltoztatása, sorsfordításért, mint a próféták, Illés, Ésaiás, Jeremiás, Dániel, ez a nép, népek megváltoztatása, jobbrafordulásért, győzelemért, gyógyulásért, kimenekedésért, megmenekülésért, mint az utolsó napokban élők, *Lukács 21,36*, a büntetés abbahagyásáért, mint Ámós *7,5*, az ítélet elmúlásáért, mint a papok *Jóel 2,17* megújulá-

sért, újjászületésért, mint Nikodémus, bocsánatért, visszafogadásért, mint a tékozló fiú!

Pál azt akarja, hogy a gyülekezetek egyik szolgálata az imádkozás szolgálata legyen! *1. Timótheus 2,1-8.* Más helyen a szünet nélküli, folyamatos, meg nem szűnő imádságot ajánlja. *1. Thesszalónika 5,17.* Ő és munkatársai is folyamatosan imádkoznak a gyülekezetekért. *2. Thesszalónika 1,11.* Kéri, hogy azok is imádkozzanak értük, szolgálatukért. *2. Thesszalónika 3,1-6.5.*

Jézusi vonás ez, tőle tanulták, hiszen Jézus imádkozott Péterért. *Lukács 22,32.*

Már az apostolok figyelmeztették az első gyülekezetet, hogy se az imádkozás, se az igehirdetés szolgálatát ők el nem hanyagolhatják semmilyen más dolog miatt, még a diakónia, a szeretetszolgálat, a mások megsegítése, kiszolgálása miatt sem, ezt tudomásul kellett venniük. *Ap. Cselekedetei 6,1-7.* Ezt más is megteheti, ezt más is végezheti. Választottak, rendeltek ilyen embereket is a gyülekezet számára, de ők megmaradtak az ő speciális szolgálatukban.

Jézus is a kitartó, meg nem lankadó, bele nem fáradó, meg nem keseredő imádságra bízította az övéit. *Máté 26,41.* A lehetetlen csak ilyenkor válik lehetségessé. *Lukács 18,1-8.*

Arra is tanította őket, hogy ne a maguk akaratát erőltessék rá az Istenre, hanem tanulják meg elfogadni Isten akaratát, mint aki a legjobban tudja mi válik a javunkra. *Máté 26,39.* Bízzák rá magukat. Jób is kérte: "Amit át nem látok, arra Te taníts meg engem!" *Jób 34,32.*

Azt is tanította, hogy aki itt, földi élete során nem imádkozott, majd meg fog tanulni imádkozni a pokolban, de az már nem fog rajta segíteni. *Lukács 16,24.* Jaj annak, aki földi élete során figyelmen kívül hagyta az Istent! *Lukács 12,13-22.* Ezt még Jakab is megerősíti: *Jakab 4,13-17.*

Sokszor úgy tűnik az Isten oda sem figyel arra, amit mondunk neki, még az édesanyai imára sem, *Máté 15,21-28,* de ez nem így van, ez lehet egy próba, mert tudni akarja mi van a szívünkben, van-e hitünk, vagy csak szavaink vannak, csupán imádságnak tűnők? Mert nem szereti a hamisan imádkozókat, akik maguknak nagyon tudnak kegyelmet kérni, sírni, rimánkodni a meghallgatásért, de másoknak nem tudnak adni! *Máté 18,21-35.* Nem szereti a csodálkozókat sem, akik életük során vakok voltak, s nem vettek észre semi rosszat, bajt, szenvedést, nyomort maguk körül. Akiknek minden úgy volt jó, ahogy volt. *Máté 25,31-46.* Se a balgákat, akik azt hitték ők imádkoztak annyit és tettek annyi jót, hogy üdvözljenek, az elég a Mennysorszáig. *Máté 25,1-13.* Kiderül, nem várt dolgok is lesznek.

Meghallgat minden imádságot, Bartimeus nem a levegőbe kiabált, imádsága eljutott hozzá. *Lukács 18,35-43.* Még a magunkban, hangtalanul elmondott, de gyógyulás után vágyakozó imádságot is meghallgatja. *Lukács 8,40-48.*

Találkozás a falnál

A nappaliban voltam, éppen olvastam. Közben a televízió lehalkítva ment. 1996 volt, kellemes meleg júniusi este, és örültem, hogy

egy kicsit egyedül lehettem.

Ekkor a képernyőn egy fotó jelent meg. A kép, ami évekig kísértett és minden alkalommal, amikor megláttam, belém nyilallt a fájdalom. Hogyan bocsáthatnának meg nekem? Hogyan tudnám akár említeni is, mi részem volt benne? A képen egy vietnámi kislány szalad a kamera felé kitárt karokkal, miközben hisztérikusan ordít a napalm okozta szörnyű égései miatt. Ez a Pulitzer-díjas fotó milliók szívét szorította össze, de különösen az enyémet: ugyanis én voltam a felelős a kislány halálusáért.

Előrehajoltam, és felhangosítottam tévét. A riporter elmondta, hogy a lányt Phan Thi Kim Phucnak hívják, férjhez ment, és jelenleg Torontóban él.

Tehát él, gondoltam hálásan.

Gondolatban visszamentem 1972-be, amikor az Egyesült Államok hadseregének századosa voltam Vietnámban. A Harmadik Területi Kiszolgáló Parancsnokság G3 légi személyzetéhez voltam beosztva, hozzám tartoztak a B-52-es bombázók, én terveztem és koordináltam a földi csapatok vadászbombázókkal való biztosítását. Ha egy csoport bajba került, nekem szóltak, hogy lássam el őket légi támogatással – még hozzá gyorsan.

Azon a tavaszon a parancsnoki bunkerből rádióbeszélgetést folytattam egy dél-vietnámi egység amerikai tanácsadójával, akik megpróbálták bevenni Trang Bang városát. „Azonnali segítségre van szükségünk,” mondta a tanácsadó röviden. A Vietkongok a közelükben beászták magukat. Megadta a célpont koordinátáit.

A térkép tanulmányozása után azonban zavarban voltam. „Közvetlenül a falu szélén van a célpont,” mondtam. „Mi lesz a „baráti törzsekkel?”” Ezt a kifejezést használtuk a szövetséges polgári személyekre.

„Már nincsenek ott,” felelte. „Mindnyájan elmentek. Evakuálták őket.”

Tudtam, hogy a legjobb eszköz a lövészárkokban lévő ellenség ellen a napalm és a nagy erejű bombák. Miután a célpont közel volt a csapatainkhoz, a legpontosabb eszközt akartam használni. Odairányítottam egy dél-vietnámi légi egység A-37-es és A-1E-s támadó repülőgépeit.

Még mindig nyugtalan voltam, ezért megbeszéltem a dolgot a körzeti parancsnoksággal. „Mi a helyzet az ottani baráti törzsekkel?”

„A faluból mindenki elment.”

Rádióhíj helybenhagytam a parancsot, és körülbelül öt perc múlva a tanácsadó jelentette: „a bombák célponton vannak; a gyalogosaink már benyomultak.”

Rutin feladat, gondoltam. Már több tucat-szor megtettem.

Három nappal később a kantinba indultam. Az ajtónál egy köteg *Stars and Stripes* katonai újság hevert; a kezembe vettem egy példányt. Elvettem az ebédemet, leültem, hoztam magamnak kávé, majd kinyitottam az újságot. Egy szívet tépő fotó meredt rám belőle. A képen egy kilencéves kislány menekült a tűztől. A cikkből kiderült, hogy egy Trang Bangot ért támadás következtében égett meg.

Abban a támadásban, amit én szervez-

tem.

A kezem remegni kezdett, és a forró kávé kilocsant az asztalra. Egy pillanatig levegőt sem kaptam. Egy asztaltársam rám bámult. Annyit motyogtam csak magyarázatképpen: „Én adtam parancsot a támadásra.”

Ez volt az első és utolsó alkalom, hogy Vietnámban említettem volna az esetet. Senki sem kérdezett róla, én pedig megpróbáltam kivenni a fejemből. A büntudat azonban – a rettenetes, lélekölő büntudat – egyre inkább nőtt bennem. Nem mentem el lelkészhez, már régóta elhagytam az egyházat. Amikor visszatértem az Államokba, mintha mindenhol ezt a főt láttam volna -magazinokban, újságokban, televízióban. Nem tudtam megszabadulni tőle.

1974-ben leszereltem. Utána szörnyű boldogtalanságban éltem. Hogy megpróbáljak megszabadulni fájó emlékeimtől, elkezdtem inni. Két házasságom végződött válással. Érzelmileg megnyomorodva nem tudtam mások előtt megnyílni.

Aztán egyik évben újév éjszakáján egy harmadik személy által létrehozott randevú kapcsán találkoztam Joanne-nal, egy elkötelezett kereszténnyel. Ezt követően együtt jártunk gyermekkorom templomába, Hoke Countyban. Ott kötöttünk házasságot. Szerettem Joanne-t, de a mások iránti nyíltsága és nagylelkősége zavarba hozott. Mindig segített másoknak, gyakran a saját költségére. Csodálkoztam, honnan lehet ennyi energiája és szeretete.

A 80-as évek végén egy nagyvállalat ügyvezetője lettem, és elköltöztünk Észak-Virginiába, ahol Viennában csatlakoztunk egy egyházhoz. Itt olyan emberekkel találkoztam, akik valóban a hitükért éltek. Egyik hétvégén egy lelkigyakorlaton könnyekre fakadtam, amikor rádöbbsentem, hogy milyen távol voltam attól, amit Isten akart, hogy legyek. 1990 novemberében életemet átadtam Krisztusnak, és első alkalommal értettem meg, valójában mit is jelent Isten kegyelme. Ennek ellenére még mindig szenvedtem attól a büntudattól és fájdalomtól, amikor belegondoltam, hogy min ment keresztül az a kislány.

Amint növekedtem a hitben, éreztem, hogy az Úr elhívott a szolgálatára. Joanne támogatásával elvégeztem egy szemináriumot, és végül Purcellvillebe kerültem, a Bethániai Egyesült Metodista Egyház lelkészeként.

Ott történt a nappalimban, hogy ismét

megláttam a képet, amely kísértett. Most halottam először, mi történt a lánnyal. Miután felépült égési sebeiből, Kim Phucot tiltakozása ellenére a kommunisták propagandájuk eszközéül használták. Kubába küldték, hogy gyógyszer-tanuljon, és ott beleszeretett egy vietnámi diákba. Mézesheteiket Moszkvában töltötték, és amikor útban hazafelé a gép megállt tankolni Newfoundlandban, politikai menedékjogot kértek. Jelenleg Torontóban élnek a kisfiukkal.

Erőt vettek rajtam az érzelmeim. Nagyon szerettem volna találkozni vele, de féltem. Nem hittem, hogy látni akarta volna azt, aki a szenvedését okozta.

Néhány hét múlva egy Kaliforniában a Pilóták Szövetsége által rendezett összejövetelen találkoztam Linh Duy Voval, egy vietnámi költővel. Linh ismerte Kim Phucot és Nick Utot is, a fényképészt, aki a híres fotót készítette. Tőle tudtam meg, hogy Kim Phuc és a családja egy pagodában voltak a bombázás idején Trang Bangban. Kimenekültek az utcára, ahol a lányt a napalm megégette. Nick Ut vitte őt a kórházba. Nem gondolták, hogy életben fog maradni. 14 hónapig volt kórházban. Az álla összeolvadt a mellkasával, a bal karja pedig a bordáival. Egy amerikai plasztikai sebész operálta meg, és segített neki abban, hogy új életet kezdjen.

Miután visszatértem Virginiába, Linh felhívott, és elmondta, hogy beszélt rólam Kim Phucnak. Azt is mondta, hogy Kim keresztény, és hogy szerintem fel kellene vennünk a kapcsolatot egymással. Én azonban elzárkóztam a gondolattól, számomra túlságosan fájdalmas és ijesztő volt.

Később értesültem róla, hogy Kim Washingtonban lesz a veteránok emlékművénél, ahol megemlékezés lesz a Veterán nap keretében a vietnámi veteránok emlékére. Úgy terveztem, hogy ezen én is ott leszek. Mintha az Úr rendezte volna meg a találkozónkat.

1996. november 11-én hétfőn ott álltam a fekete gránit emlékműnél. Néhány veterán társam is velem volt, hogy bátorítsanak. Egész délelőtt vártunk, de Kim Phucnak nyoma sem volt.

Hirtelen mozgolódás támadt a tömegben, és megpillantottam, amint riporterek és fényképészek rohannak oda egy kis vietnámi nőhöz, akit a szónok dobogójához kísérték.

Egy férfi bemutatta Kimet. Elmondta,

hogy családjának két tagja meghalt azon a napon Trang Bangban. *Uram, irgalmazz nekem*, imádkoztam. Remegni kezdtem, és sírva fakadtam. A barátaim megöleltek. Aztán Kim kezdett beszélni: „Ha beszélhetnék azzal a pilótával, aki ledobta a bombákat, azt mondanám neki, hogy nem változtathatjuk meg a történelmet, de a jelenben és a **jövőben** meg kell próbálnunk jót tennünk, amivel hozzájárulhatunk a békéhez.”

John Plummer és Pham Thi Kim Phuc

Remegő kézzel írtam neki egy üzenetet: „Mondanom kell magának valamit.” Odavitettem a levelet egy parkőrnek, és megkértem, hogy adja oda Kimnek. Addigra azonban az ünnepség véget ért, és Kimet elkísérték. A szívem összeszorult. Lehet, hogy soha többé nem találkozom vele.

Ekkor egy barátom sietett oda hozzám, és kijelentette: „Én majd odaviszlek hozzá.” Keresztülfurakodtunk a tömegben, és odavezetett Kim Phuchoz, aki éppen beszállni készült egy várakozó rendőrautóba. Valaki szólt neki, hogy ott vagyok. Megfordult, és a szemembe nézett. Arcán együttérzéssel kitárta a karjait. Zokogva borultam a karjaiba: „Sajnálom. Annyira sajnálom. Nem akartam fájdalmat okozni magának.”

„Megbocsátok. Megbocsátok,” mondta, és átölelt. Abban a pillanatban elmúlt a lelkiismeret furdalásom. Leesett a kő a szívemről.

Meghívtak, hogy látogassam őt meg a szállodájában, ahol sokáig beszélgettünk. Egész idő alatt arra gondoltam, hogy milyen csodálatos, hogy láthatom Kim Phucot. 24 éven át menekültem a fájdalomtól, amit neki okoztam, és most Isten végre összehozott bennünket. Végre megbékéltem a múltammal.

A látogatásom végén a szálloda halljában megfogtuk egymás kezét, és imádkoztunk. Isten szeretetének ereje elképesztő. Amikor nem

(Folytatás a(z) 10. oldalról)

tudtam megbocsátani magamnak, Isten mégis segített megtalálnom annak az embernek a [megbocsátását](#), akiére a legnagyobb szükség-

gem volt.

Írta: John Plummer

Forrás: <http://idokjelei.hu/2013/08/talalkozas-a-falnal/>

UTÓREZGÉS

Kenyér-Ország

A térkép dicsérete...

Annyi, de annyi dologról tud beszélni egy térkép! Tudjuk, persze, hogy segítségével juthatunk el biztonsággal akár számunkra eleddig ismeretlen helyekre is, de az igazi megszállott térképolvasók ennél többet is beleláthatnak. Mert mitől is olyan csudadolog egy térkép?

Manapság, az internet világában, néhány kattintással kiváló minőségű műholdas felvételeket láthatunk a Föld szinte bármelyik tájáról, az amerikai metropoliszoktól kezdve egészen a legkisebb magyar faluig. Szépek és érdekesek ezek a képek, de valljuk be: ha ezek alapján kellene odatalálnunk egy akár csak három-négyszáz kilométerre levő célponthoz, bizony, megizzadnánk...

A „rajzolt” térkép sokkal egyértelműbb; sokkal pontosabban mutatja az utat, pedig az nem is a „valóság”... Egy elvonatkoztatott – *absztrakt* – ábra... Nem „**valóság**”, de sokkal közelebb van az „**igazság**”-hoz...

Annyi, de annyi dologról tud beszélni egy térkép! Képzeljük most magunk elé Európa hegy- és vízrajzi térképét! Nincsenek rajta bejelölt országhatárok, csak hegységek, tengerek, öblök, folyók, tavak, tengerek, alföldek, fennsíkok és mélyföldek... Megvan?... Akkor most próbáljuk meg elfelejteni az általunk jól ismert politikai határvonalakat, és keressük meg azokat a helyeket, ahová szívünk szerint egy országot „tennének”...

Vannak ugye a szigetek, amik szinte „adják magukat”, s vannak a félszigetek, de ideális „országhelyet” a szárazföld belsejében már kevesebbet találunk. Van azonban egy, amelyik szinte kiabál a domborzati térképről is: a Kárpátok *karéja*! Elég egyszer rápillantani, hogy lássuk: ezt a helyet – a magas és lankásabb hegyek ölelte termékeny síkságot – a Jóisten is **egy** országnak szánta! Hogy ezt jó 1100 éve eleink honnan tudták? A lényeg, hogy tudták, pedig valószínűleg nem tanulmányozhattak műholdas felvételeket, és GPS-ük sem volt...

...Így azt sem láthatták, hogy ez a csudálatos terület a világúrból nézve – ha úgy tetszik – olyan, mint egy szépen megkelt és kisütött cipő; az az *igazi(!)* öt vagy hétkilós, amit nagyanyáink sütöttek még alig pár évtizeddel ezelőtt is minden hétvégén, hogy legyen *kenyér* a következő hétre, s amelyeknek tényleg nincs párja a világon... Ilyen csak itt van... itt, a Kárpát-medencében...

Jó keresztyénként tudjuk: nincsenek véletlenek; a világon minden Isten szándékai szerint volt, van és lesz; nyilván nem véletlen tehát a Kárpátok alakja sem, s tán az sem – remélem, nem erőltetett a párhuzam –, hogy egyszerre ünnepeljük az Államalapítót és az Új Kenyeret! Mert *kenyér* és önálló *állam* nélkül a *nép* nem létezik... éhen hal...

Sajnos, ennek a „magyar kenyérnek” bizony lenyesték a finom, ropogós héját és a sarkát – amit a gyerekek a legjobban szeretnek –, s maradt a csupasz kenyérbél, ami ugyan nagyon könnyen kiszárad, de ha puha gyoicsba rejtjük, és a hűvös kamrába tesszük, sokáig eláll – bár, mi tagadás, egy idő után ez is kissé morzsálódik..., morzsolódik...

Félnünk mindazonáltal nem kell, nem is szabad, hisz az Isten nyilvánvalóan megmutatta csak az elmúlt száz egy évszázadban is: *egyharmadnyi* kenyéren sem hal éhen a magyar, és ma már viszonylag szabadon kóstolhatunk bele a csonka magyar cipő ropogós héjába és sarkába is... mert annak ízét – lássa be a világ(!) – csak mi tudjuk igazán értékelni! Fogyasszuk egészséggel!

Szatmári Gábor

Sztárai Mihály református vegyeskar

„Amerre csak járt, mindenütt összegyűjtötte az énekelni szeretőket.”-maradt fenn Arany László lelkipásztor-karnagyról, az énekkar alapítójáról. Így tett 1939-ben Cegléden is az akkor még egy református gyülekezetben. Szeretete, istenfélelme, lelkesedése örök példa marad mindazok számára, akik vele valamilyen formában találkoztak. Legféltettebb kincse ez az énekkar volt, melyet 66 éven át összetartott és vezetett. Bár a város legidősebb kórusáról van szó, mégis méltatlanul kevesen hallottak róla, hisz egyházi énekkarként leginkább a protestáns gyülekezetek adtak otthont szolgálatainak. Ettől függetlenül sok mindenre büszkének lehetnek. Neves zeneszerzők írtak kifejezetten e kórus számára zeneműveket, mint Kodály Zoltán, Ádám Jenő, Gárdonyi Zoltán, Berkesi Sándor stb. Zenetörténeti jelentőségű ünnepélyeket szerveztek, pályázatokat írtak ki Arany László szárnyai alatt. A közel 70 év alatt több, mint 100 kórusművet énekelt el az énekkar, nemcsak Cegléden és a környező településeken, hanem az ország szinte minden részén, határainkon túl élő magyar testvérek között is.

Az énekkar létszáma általában 30-40 fő között mozgott, és mozog ma is. Tagjai elsősorban reformátusok (mindhárom gyülekezetből), de vannak katolikus, evangélikus és baptista énekesek is. Összekapcsol bennünket a zene, éneklés szeretete és a vágy, hogy igét hirdessünk, hisz hitünket gyakorló keresztyén emberek vagyunk.

Próbáinkat hétfőnként tartjuk a Református Iskola által használt Bazársor ének-zene termében 17 órai kezdettel. Szeretettel várjuk az érdeklődőket korhatár nélkül, akik szívesen csatlakoznának ehhez a közösséghez.

Pintér Péterné Fésűs Judit
Karnagy

TANÉVNYITÓ ISTENTISZTELET Szeptember 1-én a Nagytemplomban 16 ó-tól.

A reggeli áhítatok MINDEN HÉTKÖZNAPON, ½ 9-től a Gyülekezeti Házban.

Keresztyén Kurzus 1. Keresztkérdések — Vasárnaponként 17.00 órától.

(októbertől újra indul, a felnőtt konfirmálókat várjuk)

Keresztyén Kurzus 2. Céltudatos élet – Kedd 17.00 órakor. (Szeptember 3-tól újraindul)

Vasárnap délelőtti istentisztelet **10 órakor a Nagytemplomban.**

INTERNETES WEBOLDALUNK: www.cegled.nagytemplom.hu

A Sztárai kórus próbáit hétfőnként 17 órakor tartja a Bazársorban

A Forrás Énekkar csütörtökönként este 18 órakor tartja próbáit.

Cursillós csoport: minden hónap utolsó szerdája 18.00 óra

HIVATALI ÓRÁK: Hétfő-Péntek 9⁰⁰-12⁰⁰

NAGYTEMPLOMI HÍRLEVÉL

A Cegléd Nagytemplomi Reformátusok
HÍRLEVELE

Felelős szerkesztők: Hánka Levente lelkipásztor

A gyülekezeti újság szerkesztőbizottsága

Felelős kiadó: Kovács László Ernő gondnok

T:(53)-311-340;

Web: www.cegled.nagytemplom.hu

ceglednagytemplom.ref@gmail.com

Nyomdai kivitelezés: Cegléd-Nagytemplomi
Református Egyházközség

Megjelenik kéthavonta; Terjeszti a Presbitérium